

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 258/2025-56

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]k, zastúpeného Mgr. Františkom Baraniakom, advokátom, M. R. Štefánika 1824/43, Dolný Kubín, proti postupu a uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Brezno ČVS: ORP-233/BR-BR-2024 z 24. júla 2024, proti postupu a uzneseniu Okresnej prokuratúry Brezno č. k. 1 Pn 196/24/6603-11 z 2. septembra 2024 a proti postupu a upovedomeniu Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici č. k. 1Kn 359/24/6600-6 z 29. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v záhlaví označenými uzneseniami a upovedomením, ako aj postupom predchádzajúcim ich vydaniu. Zároveň sa domáha ich zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie, ako aj priznania náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením povereného príslušníka okresného riaditeľstva z 24. júla 2024 bolo podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté trestné oznámenie podané sťažovateľom pre podozrenie zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a prečinu neoprávneného uskutočňovania stavby podľa § 299a Trestného zákona, keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. K prečinom malo dôjsť 16. a 20. mája a 6. júna 2024 neoprávneným vstupom neznámeho páchatel'a do oploteného areálu na pozemkoch vo vlastníctve sťažovateľa, odstránením časti plotu a realizovaním terénnych úprav pomocou nakladača, resp. dráhového vozidla, odstránením

hnuteľných vecí z pozemku, poškodením hnuteľných a nehnuteľných vecí a ohrozením života a zdravia sťažovateľa. Proti tomuto uzneseniu povereného príslušníka podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej okresná prokuratúra rozhodla napadnutým uznesením z 2. septembra 2024 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla.

3. Krajská prokuratúra na žiadosť sťažovateľa podanú podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní preskúmala zákonnosť uznesenia povereného príslušníka, ako aj uznesenia okresnej prokuratúry. Pretože postup orgánov činných v trestnom konaní bol v plnom rozsahu opodstatnený, ako nedôvodnú ju odložila, čo sťažovateľovi oznámila napadnutým upovedomením z 29. januára 2025.

4. Prokurátorka krajskej prokuratúry v napadnutom upovedomení po zhrnutí žiadosti sťažovateľa a napadnutých uznesení konštatovala, že neboli zistené žiadne pochybenia v postupe povereného príslušníka a dozorujúceho prokurátora odôvodňujúce prijatie opatrení. Napriek nesúhlasu poškodeného postup k zabezpečeniu podkladov na rozhodnutie, ich rozsah a následné rozhodnutie sú v súlade so zákonom. Postup a rozhodnutia boli náležite vyargumentované a pri stotožnení sa s nimi prokurátorka na nich bez opakovania záverov poukázala. Podstatná časť námietok v podanej žiadosti je totožná s predchádzajúcou sťažnosťou a na tieto bolo náležitým a akceptovateľným spôsobom reagované dozorovým prokurátorom. Prokurátorka konštatovala správnosť uplatnenej právnej kvalifikácie skutku, a teda aj vecnú príslušnosť povereného príslušníka a nesúhlasila s rozborom sťažovateľa a spochybňovaním postupu orgánov s nedôvodným očierňovaním a s tvrdením o účelovosti rozhodnutí. Nepochopiteľná je podľa prokurátorky námietka o nesprávnosti a neprípustnosti posudzovania tzv. materiálneho korektívu, ktorú sú orgány činné v trestnom konaní povinné obligatórne skúmať a vyhodnocovať. Rovnako platí, že trestné právo s trestnoprávnou kvalifikáciou konania, ktoré má súkromnoprávny základ, je potrebné považovať za krajný prostriedok, nemôže slúžiť ako prostriedok nahradzujúci ochranu vzťahov.

5. K sťažovateľovej analýze prípustnosti užívania jeho pozemkov, oprávnenosti prevádzky dráhy a existencii povolenia jej prevádzkovania prokurátorka zdôraznila, že riešenie tejto problematiky nie je v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní. V prípade preverovaných skutkov je predkladaný rozbor irelevantný. Pre posudzovanie postupu podozrivého Ing. Bíleka má v tejto veci podstatný význam rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. BR-2C/21/2023-180 z 2. júna 2023 a nadväzujúce právoplatné a vykonateľné rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/72/2023 zo 4. augusta 2023, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný k tam uvedeným konaniam či zdržaniu sa určitých konaní. Je zjavné, že toto rozhodnutie neakceptoval, hoci mu boli súdmi (vrátane podrobného uznesenia okresného súdu sp. zn. 74Ek/1509/2023 z 26. februára 2024) opakovane vysvetlené nedostatky jeho argumentácie, bolo poukazované na nesplnenie súdom uložených povinností a na predĺženie tvrdenej škody, ak by konal v zmysle exekučného titulu. S poukazom na takto zistené fakty bolo správne konštatované, že síce po formálnej stránke možno do istej miery hovoriť o naplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, bolo ale nevyhnutné brať do úvahy takto zistené okolnosti skutkov, v nadväznosti na čo neakceptovateľné nerešpektovanie vykonateľných rozhodnutí súdov, ktoré bezpochyby vedú k záverom o nenaplnení tzv. materiálneho korektívu. Napokon prokurátorka zdôraznila, že tu ide o vzájomné spory strán rôzneho charakteru, ktorých

riešenie nie je v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní a ktoré nemôžu kompenzovať neúspech strán v týchto záväzkovo-právnych vzťahoch umelým vedením trestných stíhaní.

6. Ústavnej sťažnosti v danej veci v súvislosti so sťažovateľovými oznámeniami vo vzťahu k Čiernohronskej železnici a s jeho nespokojnosťou s postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní doteraz predchádza sedem ústavných sťažností, ktoré boli predmetom prieskumu ústavným súdom (konania sp. zn. III. ÚS 236/2024, III. ÚS 442/2024, III. ÚS 501/2024, IV. ÚS 304/2024, IV. ÚS 306/2024, II. ÚS 96/2025, I. ÚS 149/2025) a boli ústavným súdom odmietnuté. V poslednom z uvedených konaní boli predmetom ústavnej sťažnosti rozhodnutia o zastavení či prerušení trestného stíhania pre prečin poškodzovania cudzej veci a krádeže (obdobné skutky z júla a augusta 2023).

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje argumentáciu uvedenú v sťažnosti proti uzneseniu povereného príslušníka, resp. v žiadosti podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 (doslovne preberá strany 4 až 18 obsahujúce argumentáciu o nesprávnej právnej kvalifikácii spojenú s námietkou o potrebe vykonania vyšetrovania a nepríslušnosti povereného príslušníka, o nedôvodnej a arbitrárnej aplikácii materiálneho korektívu, o rezignácii na povinnosť náležitého zistenia skutkového stavu). K porušeniu označených práv došlo v dôsledku nesprávneho postupu povereného príslušníka, okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry pri vybavovaní trestného oznámenia a naň nadväzujúcich podaní sťažovateľa (sťažnosť, žiadosť podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019), keďže podľa názoru sťažovateľa sa označení porušovateľa náležite nevysporiadali s jeho argumentáciou ako oznamovateľa podozrenia z naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu. Ich skutkové závery sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne. Ignorovali svoju zákonnú povinnosť stíhať podozrenie z trestného činu, povinnosti podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ako aj úpravu Exekučného poriadku. Uverili účelovým tvrdeniam podozrivých osôb a rozhodli v rozpore so spisom a s ustálenou rozhodovacou činnosťou orgánov činných v trestnom konaní. Konali preukázateľne zaujato v neprospech sťažovateľa. Vôbec sa nedotkli hodnotenia nestrannosti prokurátorov a nevyložili, prečo nepovažujú za preukázané, že existuje dôvodná pochybnosť o ich nezaujatosti.

8. Neprijatím dostupných opatrení podľa Trestného poriadku a zákona o prokuratúre, aby sa o skutočnostiach uvedených v trestnom oznámení viedlo účinné vyšetrovanie orgánom, u ktorého nie sú pochybnosti o jeho nestrannosti, došlo k porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru bolo porušené tým, že v dôsledku nečinnosti porušovateľov sa pokračovalo vo svojvoľnom ničení majetku sťažovateľa podozrivými osobami, porušovateľa napriek trestnému oznámeniu neprijali opatrenia, aby prestalo dochádzať k trestnej činnosti a aby boli zaistené dôkazy. K porušeniu práva na účinné vyšetrovanie došlo nepodniknutím krokov porušovateľmi, aby boli oznámené skutočnosti vyšetrené z hľadiska hospodárnosti konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania, všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením povereného príslušníka:

10. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému postupu a uzneseniu povereného príslušníka ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci.

11. Sťažovateľ podal proti napadnutému postupu a uzneseniu povereného príslušníka sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda mal k dispozícii právny prostriedok na ochranu svojich základných práv (ktorý aj využil), o ktorom bola oprávnená rozhodnúť (a aj rozhodla) okresná prokuratúra, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

12. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a uznesením povereného príslušníka odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením okresnej prokuratúry:

13. Ako už bolo uvedené, právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

14. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach teda predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných

orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že zákonnosť napadnutého postupu a uznesenia okresnej prokuratúry bola na základe žiadosti sťažovateľa predmetom prieskumu pred krajskou prokuratúrou, a to postupom podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019, pričom krajská prokuratúra túto žiadosť vybavila napadnutým upovedomením z 29. januára 2025, ktorým predmetnú žiadosť vyhodnotila ako nedôvodnú.

16. Vychádzajúc z uvedeného, je pre rozhodnutie ústavného súdu podstatné, že napadnutý postup a uznesenie okresnej prokuratúry boli podrobené prieskumu zo strany krajskej prokuratúry. Uvedená skutočnosť tak v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (II. ÚS 42/2023).

III.3. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry z 29. januára 2025:

17. Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ako porušovateľov však neoznačil orgány súdnej moci, ale orgán prokuratúry, ktorý neposkytuje právnu ochranu v podobe ochrany súdnej, ale v podobe inej právnej ochrany. Základné právo na inú právnu ochranu však garantuje ten istý ústavný článok, preto ústavný súd ustálil, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu.

18. Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom aj trestnoprávnej ochrany svojho konkrétneho práva aj na inom orgáne Slovenskej republiky, t. j. v tejto veci u orgánov činných v konaní (m. m. III. ÚS 58/00, III. ÚS 45/03). Obsahom práva na inú právnu ochranu je aj oprávnenie, aby sa orgány činné v trestnom konaní náležite zaoberali trestným oznámením sťažovateľa, resp. inými podaniami. K porušeniu tohto práva môže dôjsť, ak by príslušné orgány podania sťažovateľa ignorovali alebo im nevenovali pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam (III. ÚS 324/05). Ústavný súd opakovane vyslovil, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (II. ÚS 42/00, I. ÚS 158/05, I. ÚS 323/08). Ani z čl. 6 dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (Kusmierok v. Poľsko, č. 10675/02, rozsudok z 21. 9. 2004, bod 48). Napokon ani z ustanovení Trestného poriadku nemožno vyvodit' subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania (m. m. napr. I. ÚS 391/2023). Súčasťou práv sťažovateľa nie je ani povinnosť orgánu štátu kvalifikovať konanie, v ktorom sťažovateľ vidí porušenie svojich práv, ako trestný čin. Ak výsledky postupu pred začatím trestného stíhania nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný vyšetrovateľ začať konať alebo pokračovať v konaní.

19. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého upovedomenia, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti s uznesením povereného príslušníka a uznesením okresnej prokuratúry (m. m.

III. ÚS 397/2023), ústavný súd zistil, že orgány činné v trestnom konaní, osobitne poverený príslušník okresného riaditeľstva a prokurátor okresnej prokuratúry venovali podaniam sťažovateľa primeranú pozornosť, nezasiahli negatívne do podstaty jeho práva na inú právnu ochranu, nezmarili jeho zmysel, a preto ho ani nemohli porušiť.

20. Krajská prokuratúra v napadnutom upovedomení dala ústavne prijateľnú odpoveď na podstatu námietok sťažovateľa smerujúcich k dosiahnutiu záveru, že bola naplnená skutková podstata trestného činu poškodzovania cudzej veci a neoprávneného uskutočňovania stavby, keď odkázala na napadnuté uznesenia povereného príslušníka a okresnej prokuratúry a stotožnila sa s ich právnou kvalifikáciou. Okresná prokuratúra detailnejšie odpovedala aj na argumenty o aplikácii osobitného kvalifikačného znaku „so zbraňou“ a „vlámaním“ a s odkazom na špecifikovanú povinnosť uloženú sťažovateľovi civilnými súdmi (o neodkladnom opatrení) aj na oprávnenie vstupu na pozemky sťažovateľa spojeného s údržbou, prevádzkou a nutnými terénnymi úpravami. Okresná prokuratúra tiež v súvislosti s princípom subsidiarity trestného práva konštatovala, že sťažovateľ a podozriví aktívne uplatňujú svoje navzájom si konkurujúce práva v civilných a správnych konaniach a ich spory spadajúce prioritne do právomoci civilných súdov a správnych orgánov nebolo namieste prenášať do roviny trestného konania. Odkazovala aj na rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie. Odmietla názor, že by rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní boli akceptáciou svojpomoci podozrivých, keďže naplnenie podmienok § 10 ods. 2 Trestného zákona umožňovalo prijať záver, že ich konanie nedosiahlo závažnosť prečinu. Konštatovala tiež, že úmysel páchatel'a pri vstupe na pozemky sťažovateľa nesmeroval k porušeniu práv sťažovateľa, ale k zabezpečeniu prevádzky dráhy, a tak k plneniu si povinnosti prevádzkovateľa dráhy, preto nedošlo k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu.

21. Ústavný súd v uvedených nosných záveroch nezistil známky sťažovateľom tvrdenej arbitrárnosti odôvodnenia, pretože tým nedošlo k odmietnutiu uplatnenia zákonom priznaných právomocí bez uvedenia konkrétneho dôvodu či k prijatiu neutržateľného záveru, ktorý by zjavne nevyplýval zo spisu. V zmysle judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 136/2024, II. ÚS 429/2024) je prípustné, ak sa nadriadený orgán stotožní s dôvodmi uvedenými v individuálnom právnom akte inštančne subordinovanej verejnômocenskej štruktúry a v podrobnostiach na nich odkáže.

22. S prihliadnutím na obsah ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že orgány činné v trestnom konaní sa trestným oznámením, sťažnosťou, ako aj žiadosťou sťažovateľa riadne zaoberali, ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedali všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Na rozdiel od sťažovateľa ústavný súd nepovažuje ich závery ani za zjavne neodôvodnené. V tomto prípade ide zo strany sťažovateľa nanajvyš o bežnú polemiku so skutkovými a s právnymi závermi orgánov činných v trestnom konaní bez založenia pozitívnej ústavnoprávnej relevancie. Ani v súvislosti s interpretáciou a aplikáciou prípadnej právnej kvalifikácie predmetných skutkov, ani v procesnom postupe orgánov prípravného konania ústavný súd nezistil pochybenie signalizujúce neprípustný zásah do základného práva sťažovateľa.

23. Sťažovateľ pri námietke o porušení práva na efektívne vyšetrovanie toto namieta v podstate ako právo na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe uplatneného trestného oznámenia, ktoré však, ako už bolo prezentované, medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy nepatrí a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd.

24. Ústavný súd súhlasí s názorom krajskej (a rovnako okresnej) prokuratúry, že trestným postihom nemožno nahrádzať inštitúty iných právnych odvetví. Len samotná skutočnosť, že určité konanie nezakladá skutkovú podstatu verejnoprávneho deliktu, sa nemôže upínať na porušenie ľudskoprávneho imperatívu efektívneho vyšetrovania. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní nadobudli rozumné a dôvodné presvedčenie o tom, že vec nemožno riešiť prostriedkami trestného práva, pretože konanie fyzických osôb nezakladá podozrenie zo spáchania trestného činu, úvahy o absencii vážneho záujmu orgánov prokuratúry zaoberať sa vecou s poukazom na subsidiárnu rolu trestného práva v systéme právnej regulácie sú vecne neopodstatnené. Opačný prístup dovedený do absurdity by mohol vo svojom výsledku ústiť k porušeniu zásady „niet trestného činu bez zákona (*nullum crimen sine lege*)“ (I. ÚS 149/2025).

25. Závery krajskej prokuratúry v spojení s odôvodnením napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry ústavný súd považuje za vyhovujúce požiadavkám, ktoré čl. 46 ods. 1 ústavy kladie na typ aktuálne preskúmaného konania a rozhodnutia (upovedomenia), a teda za ústavne akceptovateľné. Je pritom potrebné pripomenúť, že na inštitút upovedomenia nemožno kláď rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle judikatúry ústavného súdu (resp. judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva) kladené na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (I. ÚS 147/2022, I. ÚS 402/2022).

26. Orgány činné v trestnom konaní uviedli dostatočne presvedčivé dôvody na odmietnutie trestného oznámenia sťažovateľa. Je zrejmé, že sťažovateľom uplatnenou argumentáciou sa zaoberali a po jej preskúmaní vyhodnotili, že niet dôvodu na prijatie iného rozhodnutia, než aké prijalo okresné riaditeľstvo Policajného zboru. Orgány činné v trestnom konaní postupovali v súlade so svojimi kompetenciami a nimi prezentovaný názor ústavný súd hodnotí ako prijatý na základe racionálnej úvahy. Právne závery vyslovené v upovedomení (posudzovanom v spojitosti s uznesením okresnej prokuratúry a uznesením povereného príslušníka) nie sú arbitrárne, extrémne nelogické ani sa neodchýlili od veci samej. Z tohto dôvodu ústavný súd nezistil dôvod, na ktorý by sa upínala nevyhnutnosť vykonania kasačného zásahu.

27. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na to, že nezákonnosť napadnutých rozhodnutí a dôvodnosť jeho argumentácie bola potvrdená rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5C/59/2023-811 z 28. februára 2025, ústavný súd uvádza, že ide o námietku, ktorá nebola uplatnená v predchádzajúcich podaniach sťažovateľa. V zmysle princípu subsidiarity v jej materiálnom rozmere je takáto námietka neprípustná a ústavný súd sa ňou nemôže vecne zaoberať. Ide v podstate o novú skutočnosť, ktorá nebola posúdená na príslušných orgánoch prokuratúry, pretože v tom čase nenastala (orgány činné v trestnom konaní vychádzali z rozhodnutí civilných súdov o neodkladnom opatrení, ktoré v čase skutkov boli právoplatné a vykonateľné, napriek zjavne nepravdivému tvrdeniu sťažovateľa v ústavnej sťažnosti, že to tak nebolo, pozn.) a došlo k nej až dodatočne po uskutočnení prieskumu zákonnosti.

28. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným individuálnym právnym aktom štátneho orgánu, v danom prípade krajskej prokuratúry, nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným aktom a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023, III. ÚS 43/2024, III. ÚS 118/2024). Ústavný súd je názoru, že so zreteľom na závery uvedené

v tomto uznesení absentuje ústavne relevantná súvislosť medzi upovedomením a námietkami, ktoré sťažovateľ uplatnil v dôvodoch ústavnej sťažnosti.

29. S ohľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým upovedomením krajskej prokuratúry a postupom, ktorý jeho prijatiu predchádzal, odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že tento článok nemá vecné opodstatnenie v prípade postupu a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, keďže sa tento článok týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom, a nie v konaní pred iným orgánom verejnej moci (IV. ÚS 185/2023). V dôsledku uvedeného ústavný súd odmietol sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť aj v tejto časti namietajúcej porušenie tohto práva z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Z tohto dôvodu nebolo potrebné osobitne sa zaoberať ani námietkou porušenia práva podľa čl. 13 dohovoru, pretože požiadavka aplikácie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nebola vo veci sťažovateľa splnená. Sťažovateľ v podstate ani nenamieta, že nemal dostupný opravný prostriedok vo vzťahu k rozhodovaniu označených porušovateľov, ale namieta spôsob, akým bolo vedené konanie o jeho trestnom oznámení, že nebolo riadne vedené vyšetrovanie a že bolo arbitrárne rozhodnuté o odmietnutí.

31. Napokon k namietanému neprípustnému zásahu do základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 11 ods. 1 a 4 listiny, ako aj do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľ jednoznačne odvíja od porušenia procesnoprávných princípov zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorých porušenie však nekonštatoval, preto neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru. Pri námietke o porušení práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru sťažovateľ ani bližšie neodôvodnil, ktorý aspekt súkromného života mal byť v dôsledku napadnutých uznesení a upovedomenia zasiahnutý, a to súčasne v takej intenzite, ktorá by odôvodnila skúmanie dodržania záruk na účinné vyšetrenie. Aj táto časť ústavnej sťažnosti je preto zjavne neopodstatnená a z tohto dôvodu ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

32. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu